

Notities voor een beter leven

Alina Simone

Notities voor een beter leven

Vertaald door
Elise Kuip

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit vertaalproject is tot stand gekomen met een mentoraat door Tjadine Stheeman, mogelijk gemaakt door een talentbeurs van het Nederlands Letterenfonds in het kader van de master Literair Vertalen.

ISBN 978 90 472 0372 8

© 2013 Alina Simone

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Elise Kuip

Oorspronkelijke titel *Note to Self*

Oorspronkelijke uitgever Farrar, Straus and Giroux

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Heather Breanne Photography (gezicht)

Foto auteur © Vinciane Verguethen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Joshua

1

Urenfraude. Dat was het eerste dat Anna dacht toen ze te horen kreeg dat ze werd ontslagen. Iedereen deed het – Brandon zond live vanaf zijn werkplek homoporno uit op internet – maar om de een of andere reden had het management besloten om de mailbox-razzia op haar te richten en de digitale honden juist op haar los te laten. Erger was dat ze het niet kon ontkennen. Internet had haar hersenen overwoekerd als een klimplant. Er waren alarmerende signalen. Beter gezegd, er waren signalen die Leslie later als alarmerend bestempelde. Zoals de verzameling spamberichten. ‘Spam is niet iets wat je verzamelt,’ had Leslie gezegd toen Anna dit aan haar opbiechtte. ‘Het zijn geen voorwerpen, Anna.’ En Anna moest het wel uitleggen omdat Leslie niet wist hoe het er in de echte wereld aan toeging – haar vloeren werden schoongemaakt door piepkleine robots met snoezige naampjes. De crisis op de markt had spammers tot nieuwe poëtische hoogten gedreven. Iemand moest het bewaren, bestuderen en het zelfs rangschikken op een schaal van wanhopigheid.

“Ik ben omgeven door piepkleine luchtbelletjes van ongenoe- gen, omdat ik me zo eenzaam voel als een haai in de diepe, blauwe oceaan,” had Anna geciteerd uit de wervende tekst van een Oekraïens escortbureau die ze uit de filters had gered. ‘Vind je dat niet mooi?’

‘Heb je niets beters te doen dan spam lezen?’ reageerde Leslie onverschillig.

Anna moest toegeven dat die vraag niet zo gemakkelijk te beantwoorden was.

Toen Anna naar meneer Brohaurts kantoor werd geroepen werd ze onpasselijk bij de gedachte dat hij haar Rariteitenkabinet der Spam had ontdekt. Hij was maar vier jaar ouder, maar Chad Brohaurt verdiende veertig keer haar jaarsalaris en had een kaaklijn waarmee hij de aarde in tweeën kon klieven. Er zaten ongelofelijk smerige dingen tussen, berichten die ze alleen had toegevoegd omwille van de volledigheid. Zittend op zijn bank van echt leer kreeg ze de aanvechting te bekennen, uit te leggen dat ze aanvankelijk altijd op iets klikte dat hartstikke gerechtvaardigd was. Dan leidde het een tot het ander en voor ze het wist viel ze, hoepla!, in het konijnenhol. Maar was het wel een ‘konijnenhol’? ‘Konijnenhol’ impliceerde een wonderlijke en vrolijke plaats, een betoverende plek waar je in het gezelschap van een goed gekleed knaagdier loeisterke cocktails kon nuttigen. Het internet was eerder een kontgat. Een kontgat waarin werd gefluisterd over Afrikaanse fruitsoorten met wonderbaarlijke slankmakende eigenschappen en afgeprijsde mani-pedicures in een of ander troosteloos deel van Queens.

Uiteindelijk bleek haar ontslag bij Pinter, Chinski and Harms niets te maken te hebben met urenfraude. Meneer Brohaurt had bij het raam gezeten en een droeve hand op de knie van zijn dure pantalon gelegd. ‘Dit heeft niets met jou te maken, Anna,’ had hij gezegd. ‘Overall wordt gekortwiekt.’ En Anna had stompzinnig door het raam naar Madison Avenue gekeken en zich afgevraagd hoe haar nieuwe kapsel eruit zou komen te zien. Natuurlijk had hij bedoeld op de begroting die zou worden gekort en op de andere gevestigde advocatenkantoren. De nieuwe soberheid. Het einde van alles.

Maar dat was vier maanden geleden, en daar was Leslies stem al

om haar terug te roepen naar hun 'session'. Het klonk even beminnelijk als een laptop die opnieuw wordt opgestart.

'Zevenendertig is niet het einde,' zei ze. 'Echt, je zit pas op de helft.'

Anna had Leslie's aanbod met tegenzin aangenomen; haar gevoelens over tijd die ze offline doorbracht waren nogal tegenstrijdig. Met andere mensen erbij kwam het er altijd op neer dat ze deed alsof ze iemand anders was, alsof ze meer was zoals hen. Terwijl ze, als ze alleen was met het internet, volledig zichzelf was. Daar waren geen onduidelijkheden. Ze klikte waar ze op wilde klikken en met iedere klik gaf ze zichzelf vorm. Zelfs met de spam. Juist met de spam. Trouwens, wie had er nou een levenscoach nodig? Natuurlijk was Leslie geen echte Levenscoach, maar ze was wel adviseur bij McKinsey, waar precies dezelfde theorieën werden behandeld, of dat had ze haar in ieder geval verzekerd. Maar tot haar grote verrassing had Anna beseft dat ze uitkeek naar het ritueel. Ze zagen elkaar op zondag in Café Gowanus, wat ze een prettige zaak vond ondanks het feit dat hij gebouwd was op een plek waar vroeger chemisch afval werd gedumpt. Het café was zo schoon en licht dat het ook een Apple Store had kunnen zijn, vol met ambitieuze mensen die een interessant, creatief beroep hadden, mooie kleren droegen en gebogen over hun Macbooks hard aan het werk waren. Het was alsof de suikerzakjes stiekem met Ritalin waren gevuld; slechts in die ruimte zijn werkte al stimulerend voor haar. Iedere week bewapende Leslie Anna met een arsenaal aan motiverende uitspraken – Stuur je Stemming, Negatief Denken betekent Negatief Doen – lollige spreuken die haar de weg moesten leiden naar een nieuw leven. Zo was het niet precies gelopen. In de weekenden werd ze nog steeds geleid door volkorencrackers en internet, maar ze genoot van Leslie's ferme hand aan het roer.

'Heb je nog nagedacht over waar we het vorige week over hadden?' vroeg Leslie.

'Ja,' zei Anna, die zich alleen herinnerde dat ze het vorige week

hadden gehad over waar ze het deze week over zouden hebben. 'Ik wil misschien een cursus gaan volgen.'

Ze wachtte, maar Leslie's uitdrukking bleef hetzelfde. De pen bleef waar hij was, naast de half opgegeten scone en de eierwekker.

'Je hebt al een masterdiploma,' zei Leslie.

'Dit is anders,' antwoordde Anna geërgerd. Wist Leslie niet dat iedereen die was ontslagen dit deed?

'Een cursus volgen is niet strategisch, Anna. Het is uitvoerend.'

'Dat ligt eraan...' begon Anna, omdat ze hier al een theorie over had bedacht, maar Leslie onderbrak haar weer.

'Vergeet niet: een doel zonder plan is slechts een wens.'

'Ja, maar...'

'En ik weet zeker dat je jezelf dit al hebt afgevraagd, dus doe maar net alsof ik het niet vraag, maar is dit nou echt waar je je ontslagpremie voor wilt gebruiken?' Leslie zette haar latte op Anna's Kernkwaliteiten alsof het slechts een servetje was. Wat het natuurlijk ook was. Ze zaten naast een open raam met Anna's Levenskaart op de tafel tussen hen in. De bries vanaf het kanaal was zo fris als een scheetje van een pasgeboren baby. 'Je Kernkwaliteiten zijn nog wat magertjes,' zei Leslie terwijl ze in het vochtige servetje porde. 'Laten we teruggaan naar je ervaringen uit de tijd dat je met je promotieonderzoek bezig was en kijken of we daar nog wat sterke punten uit kunnen halen.'

'Dat is al acht jaar geleden,' begon Anna. Konden ze niet beter over Pinter, Chinski and Harms praten, waarvan de wonden nog vers waren en terug te vinden op Google? 'Waarom moeten we die tijd weer oprakelen?'

'Omdat je niet kunt weten waar je heen gaat als je niet weet waar je vandaan komt,' zei Leslie misschien wel voor de tweede keer. 'Begin maar met je proefschrift.'

Anna voelde een knoop in haar maag. Het woord 'proefschrift' had dezelfde uitwerking op haar als het woord 'kankergezwell'.

Wat had ze het studentenleven aanvankelijk gemist! Haar vor-

meloze dagen hadden een vals gevoel van nut gehad. Elke dag vertrok ze naar net zo'n licht café als dit om niet aan haar proefschrift te werken. Wat miste ze de lunches met Sveta en Evgeni (de faculteit Slavische Talen en Culturen zat propvol Slaven die hun Slavisme kwamen perfectioneren). Een maand nadat de faculteit haar eruit had getrapt was haar mening natuurlijk omgeslagen als een blad aan een boom. De academische wereld, besepte ze, was een scherts-vertoning. Een intellectuele sportclub waar ze verblind door de illusie van vooruitgang jarenlang op de loopband achter haar zinloze argumenten aan kon blijven hobbelen. Plotseling wilde ze niets liever dan iedere morgen vroeg opstaan, de metro in stappen met haar lunch in een zakje en vervolgens worden uitgespuwd aan de voet van een glimmende massa van glas en staal, fungeren als de vulling in een cannoli van kapitalisme. Ze had het baantje bij Pinter, Chinski and Harms aangenomen omdat het een naam was die mensen een 'O!' ontlokte. Niet dat ze er ooit van hadden gehoord, maar het klonk als iets wat ze zouden moeten kennen. In werkelijkheid betaalde het helemaal niet zo goed – niet goed genoeg om zonder huisgenoot te kunnen wonen – maar er zaten voordelen aan, zoals, herinnerde Anna zich met een pijnlijke steek – terugbetaling van je collegegeld. Zes jaar later en wat had ze eraan overgehouden? Naast de muisarm die ze had opgelopen door urenlang nutteloos documenten van de ene naar de andere submap te slepen. Nee, ze wilde niet over het verleden praten, ze wilde het over de toekomst hebben.

'Criminologie,' zei Anna. Het idee was in haar opgekomen toen ze een aflevering van *True Crime* aan het terugkijken was.

'Hè?' zei Leslie en keek op van het venndiagram waar ze net aan begonnen was.

'De cursus. Het lijkt misschien wat uit de lucht gegrepen, maar op de een of andere dwaze manier is het perfect. Kijk, het heeft iets uit al mijn Competentievelden.' En tot Anna's verbazing stond Leslie haar toe dat ze de pen uit haar hand pakte. 'Criminologie. Het

gaat om het uitzoeken van dingen. Het gaat om schrijven en analyseren. En als je er wat langer over nadenkt gaat het allemaal om mensen.’ Leslie zei nog steeds niets, wat Anna bemoedigend vond. ‘En wat ik er ook leuk aan vind is dat het een beetje, je weet wel, provocerend is. Omdat – geef toe – moorden interessant zijn. Waarom? “Abnormale persoonlijkheden.”’ Anna maakte aanhalingstekens in de lucht. ‘Psychopaten, verkrachters, pedofielen.’ Leslie keek verschrikt om zich heen bij het woord ‘pedofielen’, maar Anna ging door. ‘Dus zelfs als je alleen maar een stapel papieren van de ene naar de andere kant van een bureau verschuift houdt het verhaal dingen op een bepaald niveau nog steeds dynamisch...’

‘Áls,’ onderbrak Leslie haar, ‘je criminologie écht als een serieuze optie ziet en je er zéker van bent dat het is wat je wilt, zetten we het op de kaart. Het is jóúw kaart, Anna. Ik meen het, doe er mee wat je wilt. Je kunt criminoloog worden. Je kunt een eenhoorn worden. Het is helemaal aan jou. Maar wees je ervan bewust dat dit grote gevolgen heeft. Oké? Zoiets verandert je hele Visiebeschrijving. Het is een campagne, niet iets dat je zomaar in je Velden kunt plaatsen.’ Leslie pakte haar pen terug van Anna, die er gedeceideerd mee over de kaart had gezwaaid maar het niet had aangedurfd daadwerkelijk iets neer te zetten. En toen hij uit haar hand glipte merkte Anna onwillekeurig op dat Leslies zware, zilveren pen, waarop vermoedelijk ergens haar initialen stonden gegraveerd, eigenlijk nogal ergerniswekkend was. Het was een pen – en waarom had ze dit nog niet eerder opgemerkt? – die fungeerde als een opgestoken middelvinger. Tegen wil en dank begon Anna Leslie opnieuw te haten. De Leslie die eruitzag alsof ze haar boodschappen deed bij de biologische supermarkt, met haar curator-echtgenoot en driekamerkoopflat in het chique Emory-gebouw, haar baan bij McKinsey, met haar zonnebril van de designeropticien – die Anna vertelde wat ze wel en niet in haar Velden kon plaatsen. Anna vroeg zich af of Leslie en Josh nog steeds probeerden een tweede kindje te maken of dat de zaken er slecht voor stonden. Ze stelde zich zo voor

dat Leslie het niet gemakkelijk zou opgeven. Er zouden eiceldonen aan te pas komen, genderklinieken, zelfs commercieel draagmoederschap. Was het niet typisch iets voor Leslie om het uit te besteden?

‘Als je denkt dat criminologie een weloverwogen keuze is,’ ging Leslie verder, ‘en je klaar bent voor Doen en Leren, dan moet je het natuurlijk doen. Ga je gang. Schrijf het maar op.’

Ze wisten allebei dat Anna nog niet klaar was voor Doen en Leren.

En criminologie was nog niet eens haar slechtste idee. Anna had de afgelopen nacht ideeën neergekrabbeld die ze had opgedaan uit advertenties in de kantlijnen van de *New Yorker* – de Middle Monterey Taalacademie (Maak een taaldoorbraak!), Reizen naar de Oudheid (Ervaar de bijzondere culturen van eeuwenoude beschavingen!), Vantage Uitgevers (Publiceer nu uw eigen boek!) – mogelijkheden die ontzettend aantrekkelijk hadden geleken met hun elegante lettertype en *New Yorker*-gewichtigheid toen ze ze in haar eentje aan de keukentafel had doorgenomen.

‘Je vindt me gemeen,’ verzuchtte Leslie.

‘Helemaal niet!’

‘Ik wil gewoon dat je nadenkt over de andere opties die je hebt voordat je je ergens op stort,’ zei ze en stond op van tafel. ‘Nóg een keer ergens op stort. Ik meen het, Anna. Je hebt een leuk leven. Is dit echt waar je aan wilt denken voor je ’s avonds gaat slapen? Moord? Pedofielen?’ Ze schudde haar hoofd om de pedofielen te verjagen. ‘Ik ga even snel mijn neus poederen en als ik terugkom denk ik dat we opnieuw moeten beginnen met een paar vroeger/nu-vergelijkingen. Maak je geen zorgen meer over het grote geheel, oké? Het is beter om in dit stadium te beschikken over wat nabijgelegen doelwitten. Geef het idee dat het allemaal goed te doen is. Begin maar zonder mij en denk na over de “vroeger”.’ Leslie kneep Anna zachtjes in haar schouder en glimlachte. ‘Carpe diem, toch?’

Leslies ogen waren zo helder en vredig, zo geruststellend en vol met welwillendheid dat Anna alleen maar kon teruglachen. En terwijl Anna glimlachte haatte ze zichzelf omdat ze Leslie haatte, die immers haar zondagmiddag had opgeofferd om Anna te helpen. Eigenlijk hielp Leslie Anna altijd vrijwillig door haar mailtjes te sturen met geheime sample sales, herinneringen dat de zomertijd weer inging en statusupdates van mensen met wie ze samen op de middelbare school hadden gezeten maar die Anna (in ruil voor aanzienlijke emotionele schade) uit haar leven had weten te bannen. Leslie had haar pilatesles afgezegd om Anna het idee te geven dat het allemaal goed te doen was, maar wat had Anna ooit voor Leslie gedaan? En in het kielzog van deze twijfel aan zichzelf kwam er een andere gedachte in haar op: hadden de laptopmensen hier de hele tijd naar haar en Leslie zitten luisteren? De tafels in Café Gowanus stonden vlak tegen elkaar aan en overlaptten elkaar zowat. Anna draaide zich naar het stel aan de aangrenzende tafel en was opgelucht toen ze zag dat beiden te diep in hun scenario's begraven waren om iets anders op te merken.

‘Waarom gebruik je Celtx?’ vroeg de man. ‘Ik heb je toch gezegd dat je Final Draft moest kopen.’

‘Je kunt er precies hetzelfde mee,’ antwoordde de broodmagere vrouw, die eruitzag alsof ze zo uit een alternatief kunsttijdschrift was komen lopen en jukbeenderen had die haar gezicht als tentstokken overeind hielden. ‘Het enige verschil is dat de ene gratis is.’

‘Als je denkt dat producers de afwijkingen die ontstaan bij het omzetten naar PDF niet zien heb je het bij het verkeerde eind. Ze vinden zeker weten dat je in de goot thuishoort als je niet eens bereid bent tweehonderdvijftig dollar te betalen voor professionele scenariosoftware.’

De vrouw staarde stuurs naar het scherm en zei niets terwijl de man zijn toevlucht nam tot zijn mobiele telefoon.

‘Ik meen het,’ zei hij, en duwde met een vinger op wat apps. ‘Als je het zo instuurt krijg je alleen maar doodse stilte terug.’

‘Wat weet jij er nou van, met je Master in de Schone Tijdverspillingskunsten.’

En op dat moment was er met hun ongedronken drankjes, de op de muur getatoeëerde schaduwen en de hoed van de man die met moeite zijn haar in bedwang hield iets eigenaardig bekends aan het tafereel. Opeens wist ze het. *L'absinthe!* Maar dan de heden-daagse versie van het schilderij van Degas: *L'iPad*. Tevreden met zichzelf pakte Anna een nieuw vel papier en schreef de woorden ‘Pinter, Chinski and Harms’ onder het woord ‘vroeger’. Ze onderstreepte de woorden twee keer en staarde naar het blad. Maar na een minuut was er nog steeds niets op papier verschenen en bedacht ze dat deze hele oefening de vraag opriep hoe vaak er redelijkerwijs van iemand verwacht kon worden dat hij tijdens zijn leven opnieuw begon. En dan wel serieus opnieuw begon.

Daar was Leslie weer, en op de een of andere manier zag ze er opgefrist uit. Ze had iets met zichzelf gedaan op de wc. Wat was het? Een vers laagje lippenstift? Of blush van het onzichtbare soort dat je eruit laat zien alsof je er geen moeite voor hebt gedaan? Nee. Misschien had ze ergens een laagje van iets verwijderd? Was dat het geheim? Je frist jezelf op door je ergens van te ontdoen, alsof je het alledaagse, kamerbrede tapijt lostrekt om de smaakvolle hardhouten vloer eronder te onthullen? Het enige wat Anna nu het allerliefst wilde, liever nog dan het oplossen van haar toekomstraadsel, was weten wat Leslie op de wc met zichzelf had gedaan.

‘Wat?’ vroeg Leslie. ‘Zit er iets op mijn gezicht?’

‘Nee.’ Anna drukte een glas ijswater tegen haar wang. ‘Ik vond je haar net leuker zitten.’

Leslie wierp een blik op het vel papier en draaide het om. ‘Je neemt het te letterlijk. Wat hebben deze twee dingen gemeen? Je studie en Pinter?’

‘Midtown Manhattan?’ gokte Anna.

‘Stagnatie,’ zei Leslie. ‘Ik wil dat je ophoudt met je zorgen te maken. Ophoudt met nadenken.’

‘Oké.’

‘Je moet dit niet als kritiek zien.’ Leslie trok een streep in het midden van het papier, schreef ‘Beperkend Heden’ boven de ene kolom en ‘Wenselijke Toekomst’ boven de andere.

‘Dat weet ik.’

‘En nou niet weer van me wegdromen. Dit hele proces gaat stukken beter als je helder blijft.’

‘Oké.’

‘Onthoud: overhaast tot Implementatie overgaan is nergens voor nodig.’

Anna stond op het punt hier instemmend op te reageren. Zelfs zo vaak en zo lang overal mee in te stemmen als Leslie maar wilde, toen een man die met twee lattes balanceerde tegen de tafel botste en zijn koffie morste. Ze keken beiden op. Hij was gekleed in het gebruikelijke hipsteruniform – een T-shirt met daarop een mistroostige watertoren en skinny jeans – maar straalde op de een of andere manier iets onmiskenbaar gemakzuchtigs uit. Die man heeft ongelezen e-mail in zijn inbox, dacht Anna. Waarschijnlijk trilde zijn mobiele telefoon op dit ogenblik tegen zijn ballen. De laatste tijd vond Anna het moeilijk om onderscheid te maken tussen wat ze echt wilde en wat ze zichzelf verplichtte om voor Leslie te verzinnen, maar nu ervoer ze een moment van helderheid. Wat ze het allerliefste wilde, de uitkomst van elke vroeger/nu-vergelijking, was simpelweg dit: e-mails. Meer e-mails, betere e-mails. Ze keek op naar de man en verloor zichzelf in de voorstelling die ze zich maakte van zijn inbox: seksafspraken, exclusieve uitnodigingen, grappige berichtjes van intelligente collega’s over creatieve en bezielde projecten. E-mails zoals die ene van Columbia die ze acht jaar geleden had ontvangen en die haar meedeelde dat ze was toegelaten tot de faculteit Slavische Talen en Culturen. Profucking-ficiat. Alleen al de gedachte aan die e-mail deed haar hart sneller kloppen. Wat ze er wel niet voor overhad om de adrenalinekick van die eerste maagdelijke klik weer te beleven.

Sinds ze weg was bij Pinter, Chinski and Harms bewaarde Anna een enkele ongelezen e-mail in haar inbox. Die bevond zich daar als een goudvis in zijn kom van haakjes en hield de eenzaamheid op afstand. Als ze ging lunchen schakelde ze haar telefoon uit om dat extatische gevoel van ontwenning te kunnen ervaren en terwijl ze at probeerde ze te raden hoeveel berichten er thuis op haar wachtten. Vaak was het aantal nog steeds één. Dan staaarde ze een minuut of tien naar haar Gmailaccount en wenste dat de 1 in een 2 zou veranderen. En soms, alsof er pure magie in het spel was, gebeurde dat ook.

‘Pardon,’ zei de man en voerde een behendige, Zumba-achtige beweging uit om verder morsen te voorkomen.

‘Geeft niet,’ zei Anna en vroeg zich af hoeveel zoekresultaten zijn naam zou opleveren op Google. Tienduizend? Honderdduizend? Meer? Ze keek weer naar haar Levenskaart en zag hoe de trage latte-rivier het woord ‘doel’ vervaagde en gevaarlijk dicht bij het sterretje kwam. Het sterretje dat zij moest voorstellen.

2

Zevendertig was níét het einde, besloot Anna. Nee, het einde was eerder drieënveertig. Of nee. Zesen... veertig. Of misschien bewoog het einde zich hoe ouder je werd steeds verder van je af, zoals de randen van het heelal steeds verder weg zweefden van de kiem waaruit hoop was ontsproten. Natuurlijk waren er altijd uitzonderingen: ze had ooit gelezen dat de Markies de Sade pas op zijn eenenvijftigste zo'n viezerik was geworden. Toch moest Anna toegeven dat ze, als ze de uitschieters niet meetelde, maximaal nog maar tien jaar had om haar zaakjes op orde te krijgen. De klok tikte. Sterker nog, er tikten een heleboel verschillende klokken als ze er goed over nadacht. Maar nadenken over de symfonie die door de tikkende klokken werd gespeeld was zinloos en werkte alleen maar verlamdend. Al heette die winkel met een reden Forever 21 en niet Forever 37. Misschien had ze het potentieel dat haar was toebedeeld al verkwanseld. Wie was er nog meer een laatbloeiër? Je had natuurlijk Grandma Moses. En volgens sommige mensen had Jezus zijn beste werk pas na zijn dood verricht.

Anna en Leslie hadden hun coachingssessie wat vroeger beëindigd. Anna had genoeg vooruitgang geboekt voor vandaag en Leslie moest Dora trouwens ergens ophalen of Dora ergens afzetten en het is algemeen bekend dat het einde verhaal is zodra iemand over haar kind begint. Kinderen zijn een vrijbriefje om onder iede-

re sociale verplichting uit te komen. Net zoals kanker of een kerkbezoek. Maar Anna voelde zich nou niet bepaald geroepen om na Café Gowanus direct terug te gaan naar Bay Ridge, naar de oude *InStyle* magazines die verspreid lagen over de bank waarop ze gis-ternacht in slaap was gevallen en naar de koelkast die vol stond met dubieuze groenten en fruit van de buurtsuper. De wandeling terug naar de metro was nogal troosteloos – Third Avenue was niet al te florissant – en toch was het hier, in de lange schaduw van een Dunkin’ Donuts die tegelijkertijd dienstdeed als een Pizza Hut en een Taco Bell, dat het idee haar inviel: wat als ik nou eens een boek schreef over laatbloeiende vrouwen?

Vanaf dat moment ontvouwde het plan zich snel. Als ze de rest van haar spaargeld, de ontslagpremie, het geld van tante Clara en haar belastingteruggave gebruikte, kon ze een reis door het hele land of zelfs over de hele wereld maken. Ze zou heroïsche vrouwen die laat van bloei waren opsporen en interviewen – onwaarschijnlijke politieke kandidates, ondernemers, hoerenmadams, al die biologische kimchi-producentes en handwerkende tamponbrei-sters die hun ongelukkige baantjes bij beleggingsfondsen waren ontvlucht. Ze stelde zich voor dat ze vertrouwelijkheden met deze vrouwen uitwisselde in taxi’s, op veranda’s in Vermont, in ashrams en wandelend door fabrieken met identieke beschermende helmen op. Na dat allereerste interview zouden ze vriendinnen blijven, zo ontroerd en gevleid als ze waren dat ze tot voorbeeld waren verheven. En omdat ze zelf ook een laatbloeiende vrouw was (natuurlijk nog lang geen zesenvéertig, maar toch...) vond Anna het heel logisch en vanzelfsprekend dat zij een dergelijk project begon. Ze zou laat bloeien terwijl ze laatbloeiers vastlegde. Dat zou nog eens meta zijn. Dit sloot perfect aan bij haar Kernkwaliteiten en als Leslie hier nog zou zijn zou Anna het haar zeggen, ja, ga je gang, verander mijn Visiebeschrijving of plaats het in mijn Klote-competentievelden, je doet maar. Ze was klaar voor Doen en Leren!

Dit gevoel hield aan tot Anna thuiskwam, op onderzoek uitging

op Amazon en daar tot de ontdekking kwam dat er al een boek bestond over laatbloeiende vrouwen. Het heette *Laatbloeiers* en – dit was de genadeklap – was geschreven door een man. Een man die overduidelijk al in volle bloei stond (dit was zijn vijfde boek) en net zo goed had kunnen schrijven over menselijke beatboxers of ironische leidmotieven in Londense straatkunst of vergeten meloenrassen, verdomme. Deze man, die Lars Stratchuck heette, met een rondje boven de a (hij was niet eens Amerikaans!) had letterlijk haar toekomst gestolen. Een toekomst waarin Anna al twee schitterende uren lang had vertoefd, waarin ze zich elke dag doelgericht voortbewoog en haar werk gewichtig en betekenisvol was. Ze wilde niet terug. Ze voelde nu al hoe de flat haar insloot en vermoeide, hoe de hoeken in het namiddaglicht een vuile aanblik kregen, hoe de hitte van de dag opsteeg uit de gordijnen en het bevleekte IKEA-tapijt, die de lucht met hun mufte adem vulden. Maar eerst was het tijd voor een troostende snack. Een bakje Sabra hummus en pitachips. Of een flinke bak bosbessen met hüttenkäse. Tijdens het snacken zouden haar moeders alom bekende vermaningen als tafeltennisballetjes door haar gedachten stuiteren.

Als je dat opeet krijg je alleen maar meer honger.

In fruit zitten meer calorieën dan in chocolade.

Ik verzeker je, die nootjes smaken beter als je er maar eentje neemt.

Alles wat je na zes uur 's avonds eet wordt direct omgezet in vet.

Nee, besloot Anna, ze ging het niet doen. Geen bank. Geen snacks. Sinds ze vijf weken geleden bij Pinter, Chinski and Harms was ontslagen had ze het overgrote deel van haar tijd bankhangend en snackend doorgebracht. Surfend doorgebracht, eigenlijk. Zogenaamd op zoek naar baantjes, maar eigenlijk niet. Nu en dan op zoek naar liefde. Voornamelijk op zoek naar leesvoer. De dagen begonnen met het vernieuwen van drie tabbladen: nieuwssite *The Daily Beast*, *New York* magazine en roddelwebsite *Gawker*. Van hier-